

مردمی بودن به ادعا کردن نیست / مثل مردم زندگی کنیم

حضرت آیت الله خامنه ای تاکید کردند: مردمی بودن به ادعا کردن نیست. با مردم، با زندگی مردم کنار بیاییم، مثل مردم زندگی کنیم، با طبقات مختلف مردم انس بگیریم. این، معنای مردمی بودن است.

حضرت آیت الله خامنه ای تاکید کردند: مردمی بودن به ادعا کردن نیست. با مردم، با زندگی مردم کنار بیاییم، مثل مردم زندگی کنیم، با طبقات مختلف مردم انس بگیریم. این، معنای مردمی بودن است.

به گزارش خبرگزاری مهر، حضرت آیت الله خامنه ای در ابتدای جلسه درس خارج فقه روز سه شنبه ۱۳۹۸/۱۰/۰۳ ضمن شرح حدیثی درباره سیره ی پیامبر اعظم صلی الله علیه و آله و سلم به بیان اهمیت مردمی بودن و انس گرفتن با طبقات مختلف مردم پرداختند.

متن این شرح حدیث به شرح زیر است:

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام على سيدنا محمد و آله الطاهرين و لعنة الله على اعدائهم اجمعين

أَخْبَرَنَا ابْنُ مَخْلَدٍ قَالَ: أَخْبَرَنَا الْخَلْدِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيِّ الْقَطَّانُ قَالَ: حَدَّثَنَا عَبَّادُ بْنُ مُوسَى الْخَثَلِيُّ قَالَ: حَدَّثَنَا أَبُو إِسْمَاعِيلَ إِبْرَاهِيمُ بْنُ سُلَيْمَانَ الْمُؤَدَّبُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ جُبَيْرٍ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) يَجْلِسُ عَلَى الْأَرْضِ وَ يَأْكُلُ عَلَى الْأَرْضِ وَ يَعْثَلُ الشَّاةَ وَ يُجِيبُ دَعْوَةَ الْمَمْلُوكِ عَلَى خُبْرِ الشَّعِيرِ (۱).

عن ابن عباس قال: كان رسول الله (صلى الله عليه وآله) يجلس على الأرض [پیامبر] دنبال این نبود که یک فرشی، چیزی داشته باشد؛ در مسجد، در ملاقات با یک نفری که در بین راه با ایشان برخورد می کرد، و می خواست دو کلمه حرف بزند، روی زمین می نشست.

وَ يَأْكُلُ عَلَى الْأَرْضِ

گاهی غذایی را هم همین طور که روی زمین نشسته بود، می خورد. سفره ای بیندازند و آدابی و تشکیلاتی و حالا یک بشقابی، کاسه ای، چیزی مثلاً؛ نه، همین طور روی زمین می نشستند و غذای ساده ای میل می کردند.

وَ يَعْثَلُ الشَّاةَ

گوسفندی فرضاً داشتند، ریسمان گوسفند را دستشان می گرفتند. «یَعْثَلُ» از «عقال کردن» است دیگر، یعنی آن را نگه داشتن، گوسفند را نگه می داشتند. خب، این خلاف شأن است دیگر؛ ماها اگر باشیم، حالا یک گوسفندی هم داشته باشیم، دستمان نمی گیریم توی خیابان و کوچه. این بزرگوار می کردند این کار را.

وَ يُجِيبُ دَعْوَةَ الْمَمْلُوكِ عَلَى خُبْرِ الشَّعِيرِ

گاهی یک غلامی مثلاً نشسته بود یک جایی روی زمین و داشت نان جوی می خورد؛ حضرت عبور می کردند، تعارف می کرد، آقا! بفرمائید؛ می نشستند حضرت پهلوی او. نمی گفتند شأن ما نیست، نمی شود، مناسب نیست.

اینکه ما این قدر میگوئیم و می شنویم که باید مردمی باشیم، یعنی این. مردمی بودن به ادعا کردن نیست. با مردم، با زندگی مردم کنار بیاییم، مثل مردم زندگی کنیم، با طبقات مختلف مردم انس بگیریم. این، معنای مردمی بودن است. بعضی از ماها که حالا معمم هستیم، اگر مثلاً یک آدم ذی شأنی، آدم محترمی باشد، خب، سلام عليك می کنیم، گرم می گیریم، اگر کاری با ما داشته باشد گوش می کنیم، آقا! یک استخاره ای بکنید، قرآن را درمی آوریم و یک استخاره ای برایش [می گیریم]. اگر یک آدم فرودستی باشد، یک آدم مثلاً [سطح] پایینی باشد؛ نه، اعتنا و اهتمامی نمی کنیم! این، خلاف سیره ی رسول الله است. سیره ی پیغمبر این است که با فقرا و با ضعفا و مانند اینها کنار می آمد. به شئون ظاهری و آن چیزهایی که به حسب ظاهر موجب جلال و شوکت و این چیزها است، اهمیتی نمی داد. وضع زندگی پیغمبر این طور بود؛ این برای ما واقعاً درس است. حالا ما البته نه توقع داریم، نه می شود توقع داشت که مثل آن بزرگوار یا مثل امیرالمؤمنین رفتار کنیم؛ نه، خب، وضع آنها وضع دیگری است، جایگاهشان جایگاه دیگری است اما آن را بایستی

ملاک قرار بدهیم. آن را مثل یک نشانه ای [قرار دهیم]؛ شما فرض کنید از یک دامنه ی کوهی دارید میروید بالا، آن قله مورد نظرتان است، به قله نمی رسید اما به طرف قله میروید، حرکت به آن سمت می کنید؛ باید اینجوری باشد.

۱) امالی طوسی، مجلس چهاردهم، ص ۳۹۳؛ «ابن عباس گوید: پیامبر خدا (صلی الله علیه و آله) بر زمین می نشست، و بر زمین غذا می خورد، و گوسفند به دستشان می گرفت، و دعوت برده ای را به نان جوین می پذیرفت.»